

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли принципът за съхраняване на личните данни във форма, която да позволява идентифицирането на съответните физически лица за срок не по-дълъг от необходимия за целите, за които тези данни са събрани или обработени допълнително — предвиден в член 6, буква д) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995⁽¹⁾ година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, транспонирана със Законодателен декрет № 196 от 30 юни 2003 г. — да има превес и следователно допуска ли той системата за оповестяване на информация, въведена с дружествения регистър, предвиден в Първата директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968⁽²⁾ година, както и в националното право, в член 2188 от Гражданския кодекс и член 8 от Закон № 580 от 29 декември 1993 г., която изисква всяко лице, да може да се запознае, без ограничения във времето, с вписаните в регистъра данни относно физическите лица?
- 2) Позволява ли следователно член 3 от Първата директива 68/151/ЕИО на Съвета от 9 март 1968 година, в отклонение от неограничения във времето срок и от неопределените получатели на данните, публикувани в дружествения регистър, самите данни повече да не се „оповестяват“, без ограничения в тези две насоки, а да бъдат на разположение само за ограничен срок или само за определени получатели въз основа на преценка във всеки отделен случай, извършвана от администратора на данните?

⁽¹⁾ Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни, (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

⁽²⁾ Първа Директива на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността, (ОВ L 65, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3).

Преюдициално запитване от Audiencia Provincial de Cantabria (Испания), постъпило на 7 август 2015 г. — Liberbank, S.A./Rafael Piris del Campo

(Дело C-431/15)

(2015/C 354/24)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Provincial de Cantabria — Sección 4

Страни в главното производство

Жалбоподател: Liberbank, S.A.

Ответник: Rafael Piris del Campo

Преюдициални въпроси

- 1) Съвместимо ли е с принципа за необвързващо действие и с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО⁽¹⁾ на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ограничаването на обратното действие на обявената недействителност на неравноправна клауза за долен праг в потребителски договор?
- 2) Съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори запазването на действието на клауза за долен праг в потребителски договор, която е обявена за недействителна като неравноправна?

- 3) Съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори ограничаването на обратното действие на обявената недействителност на неравноправна клауза за долен праг в потребителски договор въз основа на преценката за наличие на риск от сериозни смущения на обществения ред в сферата на икономиката и на добросъвестност?
- 4) При положителен отговор на предходния въпрос, когато е предявен индивидуален иск за обявяване на недействителността на неравноправна клауза в потребителски договор, съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори преценката за наличието на риск от сериозни смущения на обществения ред в сферата на икономиката да се основава на презумпция или същата трябва да почива на конкретни икономически показатели, от които да се установява макроикономическото отражение на придаването на обратно действие на обявената недействителност на съответната неравноправна клауза?
- 5) Когато е предявен индивидуален иск за обявяване на недействителност на неравноправна клауза в потребителски договор, съвместимо ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година преценката за наличието на риск от сериозни смущения на обществения ред в сферата на икономиката да се основава на икономическите последици от евентуалното предявяване на индивидуални искове от голям брой потребители? Или напротив — преценката трябва да се основава на отражението върху икономиката на конкретния индивидуален иск, предявен от съответния потребител?
- 6) При положителен отговор на третия въпрос, съвместима ли е с членове 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори абстрактната оценка за поведението на който и да било продавач или доставчик, за да се прецени добросъвестността?
- 7) Или напротив — член 6 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори трябва да се тълкува в смисъл, че добросъвестността трябва да бъде разглеждана и преценявана във всеки отделен случай, съобразно конкретното поведение на продавача или доставчика при договарянето и включването на неравноправната клауза в договора?

⁽¹⁾ ОВ L 95, стр. 29, Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2 стр. 273.

Иск, предявен на 6 август 2015 г. — Европейска комисия/Италианска република

(Дело C-433/15)

(2015/C 354/25)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau)

Ответник: Италианска република

Искания на ищеца

Европейската комисия иска от Съда:

- а) да обяви, че като не е гарантирало, че допълнителната такса — дължима за надхвърлящото националната квота производство в Италия, считано от първата финансова година на действително облагане с допълнителната такса в Италия (1995 г./1996 г.) до последната финансова година на потвърдено свръхпроизводство в страната (2008 г./2009 г.) — действително се начислява на конкретните производители, допринесли за всяко превишаване на производството, и се изплаща в срок след уведомяване за дължимия размер от приобретателя или, при преките продажби, от производителя, или пък, при неплащане в срок, се регистрира и евентуално събира принудително от тези приобретатели или производители, италианското правителство не е изпълнило задълженията си по приложимите през съответните финансови години разпоредби от правото на Съюза и по-конкретно по членове 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 3950/92 ⁽¹⁾, член 4 от Регламент (ЕО) № 1788/2003 ⁽²⁾, членове 79, 80 и 83 от Регламент (ЕО) № 1234/2007 ⁽³⁾, както и — по отношение на разпоредбите за изпълнение на Комисията — по член 7 от Регламент (ЕО) № 536/1993 ⁽⁴⁾, член 11, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 1392/2001 ⁽⁵⁾, и накрая по членове 15 и 17 от Регламент (ЕО) № 595/2004 ⁽⁶⁾;